

talent", „Vocea României”, „X Factor”. A mai lansat două albume solo, *O stea și Jocul de-a joaca*, 2004 și în același an, compilația Best of intitulată *12 ani, 12 balade*, urmată de albumul *La jumătatea vieții*.

A jucat în filme de lung metraj precum *O vară de neuitat* - în regia lui Lucian Pintilie și *Occident* - regizor Cristian Mungiu și în scurt metrajul *Corul pompierilor*.

Pe micul ecran colaborează cu membrii grupului studentesc de umor *Divertis*, cu care apare după '89 la TVR. Cu *Divertis* devine co-prezentator al emisiunii pamflet de pe Antena 1, obținând o popularitate uriașă, astfel că într-un sondaj publicat de TVR 1 este ales „cel mai bun comediant al anului 2003”. Apare și în *Land of Jokes*, serialul de satiră produs de o parte din *Divertis* numită *Distractis* pentru Pro TV, unde a jucat rolul *Nemuriciul* (inspirat din *Highlander*). L-a jucat pe inspectorul șef de poliție Fane Popovici în *Vine poliția!*, un serial V.

Pe scenă a jucat în *Viconte*, o piesă de teatru muzical de Eugen Ionescu, în piesele *Din adâncuri* și *Azilul de noapte*, de Maxim Gorki. L-a interpretat pe Cadâr în comedia *Take, Ianke și Cadâr*. A participat la înregistrarea spectacolului radiofonic „Henric al V-lea”, care a primit Premiul UNITER pentru cel mai bun spectacol radiofonic.

A scris mai multe cărți pentru copii, un volum de poezii intitulat *Purtătorul de cuvinte*, articole sportive în mai multe publicații, iar la vârsta de patruzeci de ani a început să publice cărți care tratează teme spirituale.

S-a căsătorit cu Daniela în 1993, în 2009 a divorțat, au o fiică - Ana Iarina (n. 1997).

La sfârșitul anului 2010, Pascu a suferit un atac cerebral soldat cu o paraliză temporară, iar la 26 septembrie 2016 a decedat în urma unui infarct miocardic.

Dan CHIRIAC

Amintiri despre Gyuri

La sfârșitul anilor '80 și primii ani post-decembriști aveam o stagiune permanentă la Teatrul popular din Călărași, o sală intimă, cu balcon, de vreo 300 de locuri probabil, dar mereu arhiplină. Directoarea, Dana Cojenel, era o femeie extrem de inimoasă și o ajutam cu drag în acea perioadă de „autofinanțare” (ce bună ar fi și acum, i-ar obliga să mai facă spectacole pe unii diriguitori de instituții culturale, care-și fac planul doar prin închirieri de spații!): de două ori pe lună luam în Dacia mea 3 artiști, suficienți pentru două ore de spectacol - nu-mi aduc aminte, dar e posibil ca uneori să fi susținut și două concerte într-o zi. Nu fără peripeții: la una din plecări un șofer de excavator, care mai mult ca sigur nici n-avea voie să circule prin oraș, a pendulat cupa chiar când treceam prin dreptul lui și mi-a făcut praf parbrizul; am scăpat din fericire teferi, alt noroc fiind acela că unul din artiști era Ștefan Hrușcă, care locuia nu departe, într-o garsonieră în Tei și ne-am înghesuit toți în Olcit-ul lui. Altădată, la întoarcerea de la Călărași de această dată, noaptea, obosit fiind, era să poposim într-un lac, am rotit brusc volanul la o curbă neșemnalizată corespunzător, toate lucrurile au sărit din portbagaj (capac... automat, deh, Dacia!), iar Angela Ciochină n-a conținut să repete până acasă: „Vai,

domnul Tavi, era să murim!”. Cu o stagiune atât de densă era nevoie să caut mereu nume noi, pentru a nu repeta distribuția, așa că într-o zi mi-a venit o idee: aflasem că Ioan Gyuri Pascu, un nume în ascensiune, fusese repartizat, după ce absolvise Spaniola la Cluj-Napoca, într-o comună din județul Călărași. Nu mai știu cum am dat de el, fiindcă pe atunci nu existau telefoane celulare, dar a venit la spectacol și a avut un succes extraordinar, uimind publicul și cu înzestrările sale de ventriloc. Sigur că de atunci l-am reîntâlnit de multe ori, prezentându-l în recitaluri alături de formația sa, *Blueworkers* (alcătuită pe scheletul grupului arădean *Pacifica*), uimitor de fiece dată prin diversitatea repertoriului abordat (inclusiv arii din opere și canzonete, avea o voce fantastică) și prin plurivalența talentului. Astfel, îmi aduc aminte de un mare eveniment găzduit de elegantul hotel din Poiana Brașov al fostului fotbalist Aurel Munteanu sau de show-ul susținut pe stadionul din Moinești, la „Zilele municipiului”. Am fost găzduiți atunci de prietenul comun, primarul Viorel Ilie, prilej de a depăna amintiri de la pescuit, Gyuri fiind un pasionat, ca și mine (înțeleg că avusese un accident la picior, pe malul apei, cu puțină vreme înainte de a se prăpădi, din care cauză la ultimul recital cântase așezat pe scaun). Doamne, de câte ori nu m-a invitat Ivan Patzaichin să mergem împreună la clubul lui Gyuri, unde el și soția lui Georgiana erau nelipsiți, Ivan fiind mare amator de rock! Nu eram niciodată liber - și cât de mult regret acum! O altă pasiune comună a fost sportul, în special fotbalul, Gyuri fiind nu o dată invitat să comenteze meciuri la emisiuni de specialitate, la radio sau TV. În ultima parte a existenței echipei mele de suflet, F.C. Național (între suporterii „progresiști” de vază se numără Radu Cosașu și Mircea Vintilă), de la ale cărei meciuri nu lipseam, adesea alături de mama mea, imnul ce se auzea la difuzoare era compus și interpretat de Ioan Gyuri Pascu și se intitula „Cavalerii frunzei de platan”. Astăzi, probabil platani seculari mai sunt în parcul din Dr. Staicovici, dar stadionul are lacătul pus de BNR la poartă, ca un sfârșit abuziv și trist de legendă. Și a intrat la rândul-i în legendă, odată cu echipa pe care a iubit-o și el, Ioan Gyuri Pascu...

Octavian URSULESCU

Sir George Martin

Născut în 1926, a fost un faimos producător muzical, compozitor, aranșor, inginer de sunet și muzician britanic, poreclit Al cincilea Beatles. A studiat pianul și oboiul, a fost angajat al BBC, apoi al casei de discuri EMI

- Parlophone. În perioada timpurie a formației Beatles a avut o influență enormă asupra aranjamentelor muzicale, a și cântat la diverse instrumente (pian, orgă, clavicin) pe înregistrările sonore. După albumul „Let It Be”, în 1969, Martin a fost rechemat pentru a produce „Abbey Road”, care avea să fie „cântecul de lebedă” al formației. Tot el produce cele trei albume duble care au însoțit documentarul „The Beatles Anthology”. Pentru meritele sale în domeniul muzicii, a fost înnoțat în 1996. Decesul său anul acesta, la 90 de ani, a întristat întreaga lume muzicală britanică.

Michel Delpech

Jean-Michel Delpech, născut la 26 ianuarie 1946, a fost un cunoscut cantautor și actor francez. În 1963 are primul hit - „Anatole”, iar în 1965 joacă în comedia muzicală *Copains galopant* lansând hit-ul „Chez Laurette”.

În 1968, obține „Grand Prix du Disque” pentru „Il y a des jours où on ferait mieux de rester au lit”. Marele său succes a fost însă „Wight Is Wight”, omagiu marelui festival rock de pe Isle of Wight - Disc de aur - urmat de „Pour Un Flirt”. Revine în anii '80 cu albumul *Loin d'ici*, iar în 2006 lansează discul cu duete *Michel Delpech* - locul 1 topul francez. Pascal Louvrier i-a scris bio-

grafia: *Michel Delpech - Mis à Nu*. Decedează anul acesta la 69 de ani, de cancer la gât.

Maurice White

Născut la Memphis în 1941, a fost un valoros muzician, compozitor, producător. Studiază la Chicago Conservatory of Music, cântă jazz la baterie și devine

liderul și co-solistul vocal al formației Earth, Wind & Fire cu care câștigă 6 premii Grammy (din cele 14 nominalizări). Formația are 90 milioane de discuri vândute pe glob. A fost plasat în Rock and Roll Hall of Fame și a fost producător al discurilor cu the Emotions, Barbra Streisand și Neil Diamond. Fiind diagnosticat cu Parkinson în anii '80 a încetat să urce pe scenă în 1994. Este răpus în somn de boala sa anul acesta la Los Angeles: avea 74 de ani.

Dan CHIRIAC

Punctul pe j... azz

Noi puncte cardinale: NORD și VEST

Îmbucurătoare identificarea unui inedit reper pe harta jazz-ului și a blues-ului autohton. Ne referim la prima ediție „NORTH WEST FEST” - întâlnire internațională constituită în Piața Cetății din Baia Mare în perioada 9 - 11 septembrie 2016.

Înainte de toate mărturisesc că m-am îndrăgostit la prima vedere de acest municipiu foarte primitiv, curat, civilizată, cu arhitectură inspirată și de bun gust, cu spații largi și multă verdeață. În centrul burgului maramureșan mustind de istorie conservată cu respect și

dragoste, lângă un faimos turn care a înfruntat veacurile, a fost ridicată o scenă în fața căreia s-au instalat mulțime de scaune pentru cei peste o mie de spectatori care au onorat cu prezența lor și cu aplauze entuziaste fiecare dintre cele trei seri ale evenimentului festivalier.

Organizatorii acestui proiect aflat la prima înfățișare au fost **Fundația Arte Plus**, cu sprijinul **Primăriei băimărene**, parteneriatul fiind asigurat de **Logmark Solutions**, acestora adăugându-li-se numeroși sponsori. Dar dincolo de aceste entități administrative, nominal vorbind, greul punerii în pagină organizatorică a revenit neobosiților **Eddy Keller, Ștefan Paskucz** (semnatarul expresivei sigle a manifestării), **Dan Jilavu, Laura Ghinea, Călin Dobra** și unui grup de inimoși voluntari. De

asemenea partea de grafică & design a fost asigurată de **Ioana Matei**, iar pagina de web a festivalului (www.nwfest.ro) a fost realizată de **Alexis Selăgianu**. Sonorizarea și luminile au dobândit girul unei destoinice echipe tehnice alcătuite din **Dan Drăghicescu, Pefi (Florin Pop), Ionuț Costache, Mihai**. Cu toți implicați trup și suflet în articularea complicatelor resorturi ale unei atare sărbători muzicale.

În deschiderea serii de vineri 9 septembrie l-am descoperit cu plăcută surprindere pe un foarte talentat și dăruit artist local, fost component al formației clujene „Semnal M”, poli-instrumentistul **Florin Ștefan**, gitarist de incontestabilă virtuozitate, vocalist, interpret la nai și la... liră (instrument arareori uzitat în jazz și blues), ca și la saxofon, tilincă (surse de sunet pe care nu le-a folosit însă în recitalul festivalier). Împreună cu **Boldijar István** - gitară bass și cu bateristul percuționist sătmărean **Cserei**